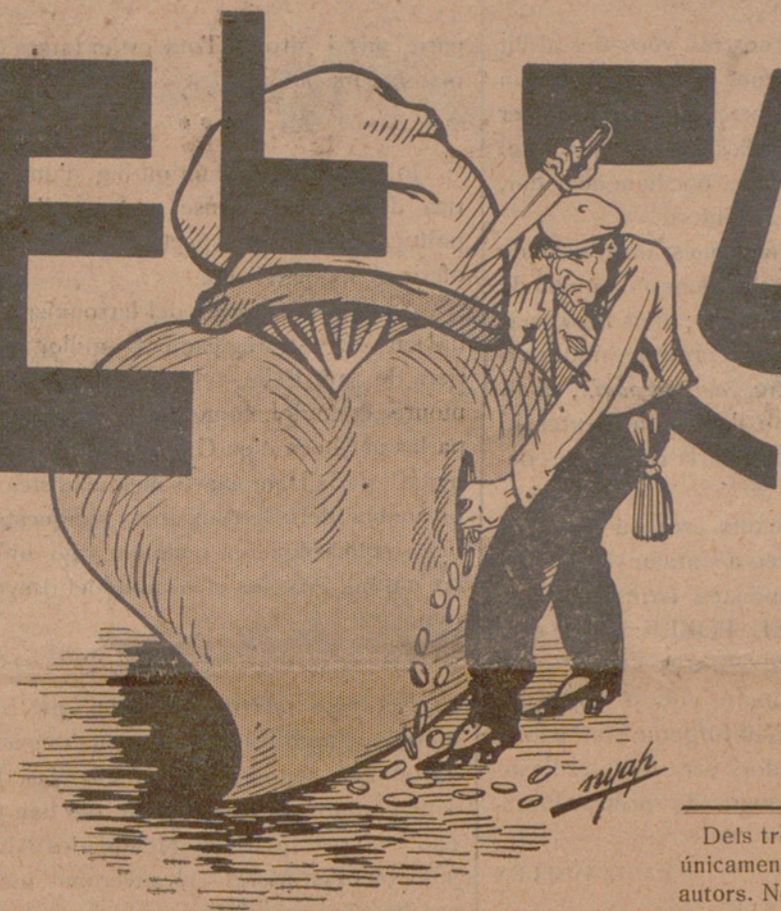

EL COR DEL POBLE

SEMANARI D'ESQUERRA CATALANA

5 cts.

Dels treballs publicats, en seran únicament responsables els seus autors. No's retornen els originals.

SURT ELS DIJOUS

ADMINISTRACIÓ
Carrer de Tallers, 18, baixos

Paraules amigues y lleals

Be, companys!

Es de vosaltres, dels d'abaix, d'ont provenen totes les generositats i tots els amors. A la vostra obra jo i soc en cos i ànima.

Jo vull que la democràcia vingui pel vostre seny i per la vostra educació cívica, una veritable demopèdia: es a dir, la direcció, el govern dels bons, dels millors, el poble armat amb l'Instrucció i exercici conscient dels drets i devers de ciutadania. I àdhuc quan les democràcies —qual grau de cultura es resultat reflexe de la cultura de les classes directores— resten en un nivell de vilipèndi i d'enderrement, són sempre més dignes que les classes feudals i autocràtiques, perfectament ignorants, i que's mantenen dalt l'escambell gracies a tenir barrada la porta de la cultura a la friturosa frisança d'apendre que remou les entranyes populars. Entre uns i altres, jo trio el poble, perquè en el poble encara hi hà cor. I avui, quan les classes altes claudiquen i fracassen, encara's parla d'EL COR DEL POBLE!

I ara, quatre lleals declaracions polítiques pera el vostre periòdic: una sobre l'actuació de la Esquerra Catalana; altra sobre les Mancomunitats y la darrera sobre'l melquiadisme.

Crec necessàriament indispensable combatre sense treves als concupiscents que afebleixen el sentiment patriòtic dels catalans. El nostre problema es de llibertat, es humana. Nosaltres estem reduïts, a Espanya, a ciutadans de més baixa condició civil que'ls demés espanyols. Es dolorós confessar-ho, però es la fidel expressió de la veritat: els catalans, no tenim a Espanya, els mateixos drets que'ls castellans; estem en una evident inferioritat civil. Els catalans no volem categories polítiques ni socials, entre'ls espanyols. I ja que davant del Fisc els catalans som considerats ciutadans de primera classe—contribuint solament Catalunya en un 60 per cent al pressupost general de l'Estat—també volem mantenir la mateixa categoria davant les lleis i privilegis constitucionals del regne, igualant-nos amb la general condició civil, ja que 'l ser català no constitueix inferior condició de ciutadania.

Per això dic que'l nostre problema, ho es de llibertat, d'humanitat. I en aquest sentit jo cada dia'm sento més federal nacionalista, en el ben entès de voler la república per l'enaltiment de la patria dels catalans, i la federació per engrandir la patria als ulls del món.

I així contrasta el meu patriotisme dinàmic i humà, amb el particularisme reaccionari d'aquets mals catalans que s'accontenten amb reivindicar la misèria i l'engany que les Mancomunitats representen. Aquest projecte que patrocinen tots els anhels regionalistes i alguns republicans-dinàstics, es la expressió de la covardia de molts catalans. Dels mateixos catalans qui's dolen jeremiàticament del fracàs solidari que emmiralla la seva covardia de sempre, ja que foren ells, els de les grans bravates ramblistes, els qui a Madrid corvaven l'espina davant tots els símbols i els homes centralistes. En el projecte de Mancomunitats de les Diputacions catalanes, se tractava infantilment d'amagar l'ou als governants d'Espanya. De tot aquell ampulós projecte, la única que interessa verament a Catalunya, es la conquesta de la ensenyança, de la escola catalana, lo demés son minces atribucions burocràtiques de les quals frueixen avui els cossos provincials dintre la llei vigent.

Doncs, els nostres eminents estatistes, covardament, en lloc de plantejar la reforma reivindicadora de l'ús de l'idioma en l'escola d'una manera digna, han anat daurant la píldora i preparant el parany al govern anticatalà de la monarquia. I com l'Essaú bíblic amb la pell de moltó, ells s'han endiumenjat ridícolament amb les esparracades vestes del flamant dinastisme. I malgrat tot, els del centre no s'han deixat amagar l'ou—i han fet be—treient del projecte precisament lo de l'ensenyança, que es lo únic que'ns interessava i que, a les bones, no'ns concediran mai!

I el mot de la fin pera'l melquiadisme. Jo crec que'l brillant retòric castelari don Melquiades Alvarez, es un nou enviat del centralisme pera pertorbar la vida política de Catalunya. Dintre la mateixa orbita ont s'ha mogut en Lerroux, s'hi mou ara en Melquiades Alvarez. I com que en Lerroux ha fracassat, ens n'envien un altre nou de trinca pera substituir-lo. Ell renovarà, més deixatadament per això, el vell tòpic espanyolista, convençut de que an

aquest nostre poble individualista per paradoxal antítesi, hi fa falta el divo, l'ídol... però l'ídol que parli en castellà i que'ns vingui de fóra, amb tota la requincalla de un verb sonor i d'una gallarda posa.

I. RIBERA I ROVIRA

Centre Nacionalista Republicà - Gracia
Llibertat, 2 y 4

Dissabte vinent, dia 15, a les deu del vespre el poeta del poble

S' Ignasi Iglesias

parlarà en una conferència pública, de

EL TEATRE CATALÀ
y els seus enemics.

A l'acte hi queden invitades totes les entitats barcelonines de cultura, polítiques, literàries, artístiques i el poble en general.

AL CARRER!

Cada vegada que una sumitat de l'Esquerra Catalana es interviewada, pronuncia un discurs o parla amical i públicament de la marxa política de nostre partit, ens causa el mateix efecte que un sac de gemecs fent de les seves. Tot són decepcions, pesimismo, desconfiança i manca de fe en la capacitat del poble pera viure'l triomf dels ideals llurs.

I's comprenen perfectament aquests singlots funeraris dels nostres homes públics. Viuen tan allunyats del poble, que deixen d'empeltar se del friturós entusiasme que amara l'esperit dels esquerrans, i que d'una fàisó descoratjadora's manifesta en l'intensa i extensa actuació, unisona i germanívola, dels centres del partit, els quals constantment se veuen abandonats, orfes del verb consignatari dels camins a empendre.

D'aquesta falta de contacte amb el poble provenen aquestes jeremiades, aquesta depressió dels sentiments, aquesta apatia... no, no són tals les justes paraules: aquesta són, aquesta mandra física que's reflexa en els nostres homes capdevaners—i més com més enlairats se troben—essent causa de la miserosa poquedat d'ànim amb que romanen, els que per llurs dots intel·lectuals tenen l'obligació ciutadana de donar-nos les primícies de llurs fruits.

Creuen aquests, sens dubte, que sembrant un discurs *quando coelis* ja han complert i poden entornar-se'n a geure. I això, francament, es més que no fer res: es bobejar amb lo més preuat del poble, car esvai.

—Aboca, pubilla, que tot es menjar pels porcs